

3. Алексєєва Л.С., Міняйло В.Ю. Соціальний патронат родини в системі соціального обслуговування / Л.С. Алексєєва, В.Ю. Міняйло. – К.: ДНДІ сім'ї та виховання, 2005.

Науковий керівник: к.ю.н., доцент Бориченко К. В.

Ломонова Катерина Андріївна

студентка 3-го курсу соціально-правового факультету
Національного університету «Одеська юридична академія»

СОЦІАЛЬНИЙ ЗАХИСТ МОЛОДІ У СФЕРІ ПРАЦЕВЛАШТУВАННЯ

Молодь відіграє важливе значення для будь-якої держави, тому що своїм ставленням до неї можна зрозуміти рівень життя суспільства. Але ця група осіб є найбільш вразливою в українському соціумі і саме тому потребує соціального захисту.

Проблеми соціального захисту молодого покоління досліджували різні вчені, а саме: Н.Б. Болотіна, М.Л. Захарова, О.С. Кайтанський, А.В. Медведева, К.Ю. Мельник, Є.В. Назаренко, П.Д. Пилипенко, О.І. Процевський, В.С. Тарасенко, М.Ю. Федорова, Н.М. Хуторян та ін. Проте з урахуванням динаміки змін соціально-забезпечувального законодавства в Україні, дане питання не втратило своєї актуальності.

Можна зазначити, що одне з перших визначень поняття «молодь» дано ще в кінці 60-х років XX ст. відомим вченим соціологом Володимиром Лісовським, який визначив, що молодь це покоління людей, що проходить стадію соціалізації, засвоюють, а в певному віці вже засвоїли, освітні, професійні, культурні й інші соціальні функції. Ну думку вченого, залежно від конкретних історичних умов вікові критерії молоді можуть коливатися від 16 до 35 років [1, с. 41].

Законодавством України ж вікові рамки віднесення фізичних осіб до категорії молоді визначені більш конкретно – у ст. 1 Закону України «Про становлення та розвиток молоді в Україні» від 1993 року визначено, що молоддю є особи від 14 до 35 років [2].

Молодь як група осіб відрізняється від інших груп населення специфічними особливостями, а саме: віком, відсутністю життєвого

досвіду, низьким рівнем доходів, активністю у поведінці, невизначеністю у своїх пріоритетах, здатністю до радикальних дій.

У той же час, однією із найактуальніших проблем серед молоді є проблема молодіжного безробіття, яким є соціально-економічне явище, за якого працездатні особи у віці від 14 до 35 років, не за власним бажанням не мають роботи, не здійснюють жодної іншої суспільно-корисної діяльності та позбавлені можливості отримувати заробітну плату (винагороду) як джерело існування [3].

Відповідно до статистики у службі зайнятості зареєстровано станом на 1 травня 2018 року безробітних у віці до 35 років – 3 тисячі громадян, це близько 33% загальної кількості непрацюючих. Для порівняння 1 грудня 2017 року рівень безробіття серед молоді становив 30% [4].

Задля зниження рівня безробіття серед молоді законодавством передбачені численні заходи соціального захисту молоді у сфері працевлаштування, серед яких: профорієнтація; професійне навчання; бронювання робочих місць на підприємствах, в організаціях та установах для працевлаштування молоді; працевлаштування молоді шляхом надання дотацій роботодавцям; тимчасові, громадські, сезонні роботи; самозайнятість та підприємництво [5].

Також варто зазначити, що соціальний захист молодого покоління, пов'язаний зі створенням кращих умов для подолання безробіття. Тому будь-які програми, що фінансуються з соціальних фондів, не тільки спрямовані на підвищення зайнятості серед молоді, але й пов'язані зі створенням нових робочих місць.

Як зазначають експерти Міжнародної організації праці, проблема безробіття серед молоді осіла і у високорозвинених країнах світу, таких як США, Японія, Франція, Великобританія та інші [6, с. 22].

У розвинутих країнах для подолання безробіття серед молоді застосовують особливі заходи, а саме:

- у Болгарії розробляються програми зайнятості, які діляться на вікові категорії;

- в Австралії молодь має можливість проходити 6 місяців стажування та отримувати мінімальну заробітну плату;

- у Данії виділяються спеціальні урядові фонди місцевій владі для спрямування на забезпечення професійної підготовки молодого покоління, яке не працевлаштоване, причому профпідготовка поєднується з виробничою діяльністю;

– у США підписуються контракти вищими навчальними закладами з підприємцями на майбутнє працевлаштування своїх студентів. Тому більша половина випускників відразу забезпечена роботою.

– у Франції та Іспанії заохочуються підприємці, які беруть на роботу молодь від 16 до 25 років, на строк не менше 712 днів у вигляді пільг при знятті з даного підприємства грошових коштів на соціальний захист [6, С. 22].

Варто відзначити, що майже кожен з вищеназваних заходів соціального захисту молоді у сфері працевлаштування, що застосовується у зарубіжних країнах, у певній модифікації здійснюється і в Україні, мова йде про стажування молоді на підприємствах, установах, організаціях, бронювання робочих місць для молоді, яка припинила або закінчила навчання у загальноосвітніх, професійно-технічних і вищих навчальних закладах, звільнилася із строкової військової або альтернативної (невійськової) служби, компенсації роботодавцям витрат на сплату єдиного соціального внеску на загальнообов'язкове державне соціальне страхування у випадках, визначених законом, тощо.

Виходячи із вищесказаного, можна зробити висновок, що в Україні добре розвинута законодавча база у сфері соціального захисту молоді. Єдине, що варто запровадити із закордонного досвіду Японії та Сполучених Штатів Америки, у яких рівень молодіжного безробіття мізерний, – це виховання свідомості та почуття відповідальності за своє майбутнє ще змалечку, тому, що саме цього не вистачає молодому поколінню нашої держави.

Проте, не зважаючи на політичні, економічні проблеми у державі, Україна бореться з безробіттям. Це проявляється у розробці загальнодержавних, регіональних та соціально-економічних програм, в яких головна мета – забезпечити повну зайнятість робочої сили та підвищити життєвий рівень молодого покоління та населення загалом. Не потрібно на цьому зупинятися, необхідно продовжувати розробляти програми розвитку молоді, збільшувати фінансування у цю сферу. Тому що тільки через постійну роботу ми зможемо досягти бажаних результатів та вийти на новий етап розвитку.

Список використаних джерел

1. Социология молодежи / Под ред. проф. В.Т. Лисовского. – СПб., 1996.

2. Про сприяння соціальному становленню та розвитку молоді в Україні: Закон України від 5 лютого 1993 року № 2998-XII // Відомості Верховної Ради України. – 1993. – № 16. – Ст. 167.
3. Про зайнятість населення : Закон України від 5 липня 2012 року № 5067-VI // Відомості Верховної Ради України. – 2013. – № 24. – Ст. 243.
4. Служба зайнятості назвала основні причини безробіття // URL: [http:\(посилання\) – Укрінформ](http://ukrinform.com)
5. Маршавін Ю.М. Єдина технологія надання соціальних послуг центрами зайнятості України / Ю.М. Маршавін, Л.М. Фокас, Л.Є. Ляміна, Д.Ю. Маршавін. – К., 2010. – 481 с.
6. Гайдучкий П. Фінансування соціальної політики / П. Гайдучкий, О. Подолеєва. – К. : Українська Академія державного управління, 2005. – 326 с.

Науковий керівник: к.ю.н., доцент Бориченко К. В.

Македонська Юлія Трифонівна

студентка 2-го курсу соціально-правового факультету
Національного університету «Одеська юридична академія»

НАДОМНА ПРАЦЯ: ПРОБЛЕМИ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ

Актуальність проблеми регулювання дистанційної праці в Україні полягає у відсутності належної регламентації відповідного інституту трудового права та необхідності висвітлення найважливіших аспектів його функціонування в правовій системі України.

Нормативно-правове регулювання трудових відносин такого інституту трудового права, як "дистанційна праця" досі знаходиться на етапі становлення. Тому, в умовах недостатньої сформованості інституту дистанційної зайнятості в трудовому законодавстві, більш поширеним на практиці є застосування цивільно-правового регулювання даного інституту. Враховуючи, що «надомна праця» є формою «нестандартної зайнятості», застосування норм трудового права за аналогією є недостатнім у правовому регулюванні цього